Keller Ilka

TERMOGENIN

UCP-1

Két pálcikaember szült meg engem.

Apám egyenes volt, kék, csúszós és lószagú, olyan, akibe nehezen lehetett belekapaszkodnom elképzelt gyermekkezeimmel, és így nagyon sokszor földre is estem belé.

Anyám kacskaringós volt, száraz és színjátszós, mint a szélcsengő üvegből csavart szálai, és én mindig is csodáltam csilingelő hangjáért, szikrázó természetéért, de közben azt is tudtam jól, hogy soha nem válhatok olyanná, mint ő.

A születésemet átölelő vihar kicsit mindnyájunkat összetört. Apám mélyen hajlataimba fúrta orrát, az otthon szagát kereste bennem, de sehogyan se lelte, ezért a közel-távol strigulái felé ferdült el.

Anyám a nap felé tartott, óvatosan forgatott, és várta, hogy rajtam is visszacsillanjon a hajnalhasadás, és hogy a tükröződésben majd olyan szépnek lássa a világ színeit, mint amilyennek mindig is képzelte. Viszont én matt fekete voltam, olyan, amely inkább magába szívta, és elnyelte fényeket.

Egymás mellé húzott vonásokként álltunk a másik mellett. Messziről jöttél, abból a távolból, amerről mindig irigyeltem az egy ponttá olvadó két horizontnyalábot. Kék voltál és napszínű. Veled kapcsolatban csak egy evidenciára gondoltam, miszerint az ember csontja is arra nő, ahonnan a legerősebb hatást kapja.

Így mi is párhuzamos erővonalaink mentén növekedtünk egymás felé.

Keller Ilka (1995, Ózd) a Debreceni Egyetem orvosi karának harmadéves hallgatója. A Debreceni Egyetem Irodalmi Kör tagja. Írásait az *amugy.hu* és a *kulter.hu* közölte. Novellája megjelent a *Kalandok és kalandozók* című antológiában, a Spiritart kiadó gondozásában.

Hetedikére

08.

Sokszor gondolkodtam azon, míg vállad napmarta lövészárkai mentén számláltam a fél lábra esett ólomkatonákat, hogy a függöny zöldje igazából láp- vagy életszínű, és hogy te mégis hogyan képzeled a lepedőbe tapadó macskaszőrt...?

Hogy tetszene-e a falat a képkeret éle mentén simító, fehér fémes, pongyolás önmagam, amikor már meglazult, fejtetőre fésült kontyom is majdnem beleesik a vacsorába, és nem marad más az asztalon, csak egy marék ősz hajszállal elkevert levendula, meg persze a jegyzet: mielőtt áthúzod az ágyat, ki kell fordítanod az ágyneműt.

Aztán felém fordultál, kivetetted bőröd medréből megfagyott ujjam, és emlékszem, azt mondtad: mindig jutni fog elég ólomkatonád arra, hogy megtámaszd balettcipőben megejtett lépteimet.